VI CONCURS DE RELATS FESTERS

MIG ANY 2021

Diari d'una Au pair en Festes

Josep Miquel Arques i Galiana

MIG ANY 2021

Ara fa tot just un any, en la kàbila, amb la remor de la gent, la música de fons, la desinhibició de la Festa, ens rèiem dels pobrets xinets, i pensàvem que no arribaria la COVID. Quin canvi t'han radical vam tenir a partir del 13 de març on ens comunicàvem que havíem de romandre en casa fins a nova orde.

Agost quedava lluny i alguns tenien l'esperança que les nostres festes es pogueren celebrar amb una certa normalitat. Es publicà El Programa, es feu el concert de Festes, tres cercaviles, amb el que erròniament vam anomenar NO-FESTES.

Ara fa tot just un any, el Mig Any tocava també a la porta, i el d'enguany no serà. Sabem que el millor que podrem fer és quedar-nos a casa, amb la il·lusió frustrada i només el tast d'aquest llibret.

Hui, ens adonem, i diem el tòpic: que hem de gaudir del moment, perquè no sabrem el que podrà passar demà, i ens adonem de la força que té la FESTA en aquest context, per oblidar, simplement.

Els Festers i les festers, els Mirons i les Mirones, la Federació, les Filaes, l'Ajuntament, Xixona, té ganes de festa, té ganes de què aquest malson passe, qui ho pot negar?

El futur de les festes del 2021, les d'agost, estan en l'aire, depèn, en primer lloc, que la situació sanitària millore, que la societat estiga vacunada però... El cor ens diu una cosa però la ment, la realitat, és una altra, i difícilment podrem gaudir per segon any de les nostres festes. Dit açò, no elucubrem i fem missatges subjectius. Qui haja de decidir si hi ha festes o no, no som nosaltres, la Federació, i ja decidiran més avant.

Només hem de desitjar-nos, ara, salut, paciència i un bon grapat de seny. I si les poden celebrar, amb plenes garanties de seguretat, que ni ho dubte, que les farem.

Malgrat tot, hem decidit publicar el llibret del Mig Any, amb la publicació del VI CONCURS DE RELATS FESTERS, amb una única finalitat, mantenir actiu l'esperit fester, perquè, aquesta situació té un perill, que se'ns oblide la Festa.

El guanyador del relat, Josep Miquel Arques Galiana, ha literaturitzat una experiència personal que va començar un dia de retreta, on el matrimoni, després d'un intens segon dia de Festes, havia d'atendre els xiquets de 2 i 5 anys i entre ells comentaven: "La festa o els xiquets, els xiquets o la festa" i van trobar la solució amb una aupair per poder eixir a Festes i dur a terme la tasca de pares.

La història se centra en una cangur italiana que va descobrir aquest esdeveniment lúdic, cultural, social, festívol i va trobar l'amor... fins ací podem escriure. Aprofiteu aquest temps d'autocofinament per llegir la història, esperem que us agrade.

I desitjant, amb tot l'ànsia del món, que més prompte que tard, la FESTA tronarà i tornarà als carrers de la nostra benvolguda Xixona.

Salut i Festa per a tothom

Ahora hace apenas un año, en la kàbila, con el rumor de la gente, la música de fondo, la desinhibición de la Fiesta, nos reíamos de los pobrecitos chinos, y pensábamos que no llegaría la COVID. Qué cambio tan radical tuvimos a partir del 13 de marzo donde nos comunicaban que teníamos que permanecer en casa hasta nueva orden.

Agosto quedaba lejos y algunos tenían la esperanza que nuestras fiestas se pudieran celebrar con una cierta normalidad. Se publicó El Programa, se hizo el concierto de Fiestas, tres pasacalles, con el que erróneamente denominamos NO-FIESTAS.

Ahora hace apenas un año, el Medio Año tocaba también a la puerta, y el de este año no realizará. Sabemos que lo mejor que podemos hacer es quedarnos en casa, con la ilusión frustrada y solo la cata de este libreto.

Hoy, nos damos cuenta, y decimos el tópico: que tenemos que disfrutar del momento, porque no sabremos lo que podrá pasar mañana, y nos damos cuenta de la fuerza que tiene la FIESTA en este contexto, para olvidar, simplemente.

Los Festeros y las festeras, los Mirones y las Mironas, la Federación, las Filadas, el Ayuntamiento, Jijona, tiene ganas de fiesta, tiene ganas de que esta pesadilla pase, ¿quién lo puede negar?

El futuro de las fiestas del 2021, las de agosto, están en el aire, depende, en primer lugar, que la situación sanitaria mejore, que la sociedad esté vacunada pero... El corazón nos dice una cosa pero la mente, la realidad, es otra,y difícilmente podremos seguir celebrando por segundo año nuestras fiestas. Dicho esto, no elucubremos y hagamos mensajes subjetivos. Quién tenga que decidir si hay fiestas o no, no somos nosotros, la Federación, y ya se decidirán más adelante.

Solo tenemos que desearnos, ahora, salud, paciencia y un buen puñado de cordura. Y si se pueden celebrar, con plenas garantías de seguridad , que nadie lo dude, que las haremos.
A pesar de todo, hemos decidido publicar el librito del Medio Año, con la publicación del VI CONCURSO DE RELATOS FESTEROS, con una única finalidad, mantener activo el espíritu fiestero, porque, esta situación tiene un peligro, que se nos olvide la Fiesta.

El ganador del relato, Josep Miquel Arques Galiana, ha literaturizado una experiencia personal que empezó un día de retreta, donde el matrimonio, después de un intenso segundo día de Fiestas, tenía que atender a los niños de 2 y 5 años y entre ellos comentaban: "La fiesta o los niños, los niños o la fiesta" y encontraron la solución con una aupair para poder salir a Fiestas y llevar a cabo la tarea de padres.

La historia se centra en una canguro italiana que descubrió este acontecimiento lúdico, cultural, social, festivo y encontró el amor... hasta aquí podemos escribir. Aprovechad este tiempo de autocofinamento para leer la historia, esperemos que os guste.

Y deseando, con toda el ansia del mundo, que más pronto que tarde, la FIESTA retumbará y volverá a las calles de nuestra querida Jijona.

Salud y Fiesta para todo el mundo

Diari d'una Au pair en Festes

A Beatrice, Elisabetha, Francesca, Simona i Martina,
Aupairs i filles adoptives

M'havia alçat amb aires de menjar-me el món. Feia dies, no, bastant temps que rumiava la idea de poder anar a un altre país amb la idea, més que una moda, de poder aprendre idiomes fent de cangur. I així va ser! D'ací l'experiència que vaig viure ara fa 4 anys, i voldria que la coneguéreu. La festa des de la perspectiva d'una aupair, amb el diari que vaig anar escrivint, des de la meua arribada fins el bes! Bé, ja ho entendreu...

Dimecres, 5 d'agost de 2016

La conversa

He pres la iniciativa d'escriure aquesta espècie de diari per a futures companyes que decidisquen emprendre el camí del descobriment lingüístic i experiència a la fi de l'adolescència. Perquè el que vaig viure, no pot passar desapercebut, desconegut i no contar-ho. Una experiència més, però destacable.

Em presentaré. Martina Bonaldi. Vaig nàixer en un poblet a escassos 25 quilòmetres de Milà. Però m'agrada dir, tot i que parle tres idiomes, Milano.

Soc de Milano (queda millor Milano per això de la rima en castellà i que et facen la broma). Situat a la regió de Llombardia, ningú el coneix, el meu poble, Lainate; mai dic, tampoc, que soc de Lainate, per evitar-me explicacions i descripcions que no van enlloc, i son converses buides de contingut. Directament dic que soc de Rho, el poble amb un nombre d'habitants considerable i menjat ja per Milano, convertit en poble dormitori. El que seria, si ho traslladem a la nostra terra (dic terra com si ja em considerara nadiua) un Sant Vicent o un Sant Joan d'Alacant.

Visc en una urbanització tranquil·la, envoltada de verdor, on no ens coneixem i no tenim les relacions socials com es tenen a Xixona. Al fons, com si d'un quadre de l'americà d'Edward Hopper es tractés, s'albira el Mont Blanc, en italià queda millor, el Monte Bianco, i em resultat d'enlluernador, em transmet pau i tranquil·litat. Cada matí, òbric la finestra i pare uns minuts contemplant-lo. És un regal al ulls poder veure la muntanya més alta d'Europa.

MIG ANY 2021

La veritat, si us soc sincera, és que volia fer aquesta experiència abans, però no podia perquè no tenia la majoria d'edat, els famosos 18 anys. I quan els vaig complir, doncs això, vaig començar a buscar famílies per a l'estiu. Acabat el batxillerat l'estiu es faria molt llarg; la cerca no era l'esperada perquè cada família tenia els seus propis interessos, i quan a mi em venia bé, al juliol, ja era massa tard per a les famílies acollidores. Estes coses no són de hui per a demà.

Sí que és veritat que vaig trobar una família a Anglaterra perquè tenien, i no sé si ho he dit encara, una au pair, (una persona jove que temporalment, que, a canvi de la manutenció i l'allotjament, té cura dels xiquets d'una família en un país estranger, amb l'objectiu d'aprendre'n la llengua. Eventualment, també s'ocupa d'altres feines domèstiques), i que aquesta, se n'aniria al juliol, però com no ho va resistir, se'n va anar abans i van haver de trobar altra per a l'abril. Família descartada, perquè ja no és que no podia pels estudis, sinó, amb les referències que em donava la família, seria aquesta l'adequada per a mi?

Que no, que no en trobava cap i vaig desistir en l'intent. Vaig haver de replantejar-me l'estiu. M'assegué a l'ordinador per comprar-me el vol cap a Sardenya (lloc on he estiuejat tota la vida) i passar-lo amb la família i amics, i en eixe mateix moment m'entrà un correu electrònic en el qual en sol·licitaven dels meus serveis com a cangur. Direu alguns que és el destí, doncs, jo hi crec que sí, que hi és.

Vaig llegir atentament el correu, perquè era la meua primera opció, la de passar un estiu com a au pair. La família sol·licitava els serveis d'una au pair, perquè la que tenien els havia deixat tirats (i era la mosca collonera que m'impedia dir un sí rotund i sense reflexionar). Seria l'elecció perfecta? Què em trobaria? Per què l'au pair que tenien se n'havia anat? La família m'havia donar raons que semblaven creïbles, que havia trobat feina!

MIG ANY 2021

Per una banda, m'encisava la idea d'anar a Espanya, perquè la primera família era d'Irlanda, i ja sabeu això de què l'spangnolo és un idioma que sona molt melòdic, pot ser igual que l'italià, el practicar-lo al país d'origen (ja que l'anglés el tenia més o menys superat), el cuidar als xiquets, em feien dir tenir una decisió compulsiva. Vaig agafar un full i vaig escriure els pro i les contres.

En les contres m'eixiren només dues. La primera, el poble, un poc aïllat, amb pocs mitjans de comunicació (no trens, no busos, no res), era el que em posava l'oncle google, l'altre, el que ja he comentat, que els havia deixat la que tenien. Entre les au pairs, això de què una xica deixe una família no hi està ben vist. Ho vaig llegir a un bloc on només hi deixaven opinions au pairs que havien fet ja l'experiència.

Per altre costat, el conèixer els costums, la cultura, les tradicions, el sol, l'idioma i l'aventura, perquè és una aventura i que, hi vaig decidir fer.

Les noves tecnologies ens posaren en contacte, ens comunicàrem per Skype i en principi, semblava una família normal i corrent.

Podia apreciar el fons, un prestatge gran replet de llibres, sinònim d'una família que llig. Vam fer preguntes tant uns com altres. Els preguntava el per què de la necessitat d'una cangur, i ells em respongueren que era la Festa o els xiquets. I no ho vaig entendre.

Continuaren dient-me que quan estiguera ací ho entendria del tot. Ells em preguntaren per les aficions, gustos, vicis (si fumava), família, carnet de conduir. Res de l'altre món. Una entrevista normal i corrent.

La xiqueta, tenia cara de bitxo, i mentre parlàrem (ells encara no saben que em vaig adonar) es tirà una bufa, la xiqueta, que va fer canviar la cara dels pares i el fill major. Semblaven simpàtics, i com que no era la primera au pair que tenien, ja que havia llegit les recomanacions de Bea i Francesca, au pairs que havien estat amb ells, sense dir-ho jo als meus pares, els vaig dir un contundent sí.

Només acabar la conversa, vaig entrar altra vegada a maps per tenir més informació de Xixona i comprar-me el vol... dos dies després ja em trobava fent el check in a l'aeroport de Malpensa.

Divendres 7 d'agost de 2016
L'arribada

"Benvinguts a Alacant".

Eren les darreres paraules del comandant de l'avió de la companyia Vueling. Vaig baixar les escales i necessitava posar-me les ulleres. El sol era potent i la xafogor era el primer que em va impactar com l'olor a mar. No era la frescor de Milano. La vegetació era inexistent. Només es veien arbustos d'espart, i un sol blau intens.

Vaig anar a per les maletes. Els vaig dir com anava vestida: amb una gorra tipus americana. El pèl llarg, quasi pel maluc, uns shorts més una camiseta blava amb els colors de la bandera del meu país, la típica camisa italiana, i una bossa de mà on duia uns detalls per als xiquets.

L'aeroport era gran, per tant, vaig seguir la gent fins arribar a l'eixida. Hi havia molta publicitat dels pobles turístics i parcs d'atraccions (Benidorm, Altea, Terra Mítica). Em van avisar que vindrien el pare i els dos fills, i que tindrien un cartell on posaria el meu nom. De seguida vaig intuir el cartell: Martina. Damunt la meua "i" hi havia un cor. Em va agradar la rebuda, senzilla, sense massa parafernàlia. Es van presentar secs. Els xiquets els vaig trobar cohibits. Jo mateixa ho estava. El pare va agarrar la maleta més gran i va començar a trencar el gel amb una conversa d'ascensor: que com havia anat el viatge, que si estava cansada, que feia molta calor, que si tenia fam...

Ficàrem les bosses al maleter i eixírem de l'aeroport. El pare anava fent-me les explicacions pertinents. La idea era situar-me enlloc, i no ho va aconseguir. Vaig poder apreciar el castell d'Alacant; el mar es veia prop, i en va encuriosir les muntanyes. Me les va dir totes.

Vam eixir de l'autopista i la vam canviar per una de doble sentit. En 25' estaríem al destí. La vegetació no m'agradava, era lletja, però els comentava, recordant i esforçant-me per tenir una bona dicció espanyola, que era curiosa. El pare parlava als xiquets en una llengua que no entenia i els vaig preguntar en quin idioma parlaven. Em va dir que el 80% de la població parlava en valencià a Xixona. Ostres –vaig pensar- valencià? No m'hauré equivocat? Si jo vull ensenyar-me spangnolo!!!

Arribàrem al poble. Una sensació agredolça em va recórrer pel cos. Dos mesos en aquest lloc? Mirava el mòbil i posava el compte enrere al mòbil en una app cap a la meua benvolguda i desconeguda Lainate.

Les primeres cases eren lletges, no ens enganyem. Passàrem pel costat d'una ermita blanca. Vaig traure l'ipod i no vaig parar de prémer el botó per fer les primeres fotos. Havia de buidar la memòria interna si volia tenir un bon record amb imatges, tenia quasi tota la capacitat plena.

Aparcàrem en una avinguda llarga. El pare em comentà que popularment la coneixíem com la Plaça. Però si les places són redones!? Això sí, vaig apreciar que al carrer hi havia banderoles que li donaven un toc distintiu.
Pujàrem les seixanta escales que separaven la porta fins la casa. He de confessar que quan vaig arribar al pis estava ofegada. Es va presentar la mare de la família. Simpàtica, senzilla, amable amb un somriure en la cara. Duia un davantal, sinònim que estaria cuinejant. Vaig traure el detall per als xiquets: un ou kinder sorpresa gegant. Amb les cares que van posar vaig donar per suposat que no havien rebut cap cosa igual.

Vam seure a taula els quatre, una taula ben parada i amb bon menjar. Em van començar a explicar el que havien preparat: salmorejo, truita de creïlles, pericana, (peri què?), pa amb tomaca i una bona amanida. Empassat per aigua fresca.

Tenia tot bona pinta però com que no estava acostumada a dinar tant tard, (a Itàlia fem un àpat més lleuger i no tan a deshora, eren dos quarts de tres) vaig menjar poc i malament.

Quan vam acabar vam llevar taula entre els cinc, els xiquets també (cosa que em va agradar molt) em van ensenyar l'habitació, l'armari el compartiria amb la xiqueta. Vaig poder descansar vora una hora. I després vam estar conversant i explicant-me els plans que tenien.

Era una família bastant organitzada. Em van posar en situació. Tasques domèstiques que havia de fer (ordenar la meua habitació i les lights,), els diners que em pagarien, la wifi (que important és aquesta paraula).

Vaig avisar els pares (mitjançant un WhatsApp), que tot anava bé. Les primeres impressions anaven canviant positivament. La primera sensació no havia estat gens bona, i et crees judicis de valor mal enfocats.

Em van dir que m'ensenyarien, el primer de tot, el poble. Pujaríem al castell en runes, els carrers principals, bancs, tendes perquè em pogués orientar. Em van donar unes claus de casa i em van presentar, tot seguit, els pares d'ell. Senzills també, com la família.

L'arribada al castell es feu pesada, escales i més escales. Sort que paràrem al Forn del Raval amb la intenció d'ensenyar-me'l i descansar. Hi havia una dona que parlava molt, i en valencià, i no vaig entendre res del que m'havia dit. Abans dues dones cosidores, crec recordar, de malnom les Minxes. Molt simpàtiques elles, i com la primera dona, la del forn, parlaven en valencià, però a més, molt ràpid.

Dalt d'aquella monumental pedra revestida de runes vam albirar l'esplèndida vista que hi havia.
El pare em va explicar, amb molta paciència, un poc d'història de Xixona i també perquè s'havia construït aquesta antiga fortalesa del segle xi. Que tenia relació amb la festa del poble, els Moros i Cristians.

Prop hi havia una casa, la Torre Blai, de la qual, era un antic molí fariner i es produí el primer miracle de Sant Sebastià. La gran majoria dels italians som catòlics; tothom diu que és practicant però, això només es queda en la conversa. Em va interessar la llegenda històrica. A l'arribar a casa la va complementar amb un llibre on es podia llegir mitjançant dibuixos, ja que l'oralitat la dominava, no així l'escriptura ni la lectura.

La baixada al carrer principal la férem per altres carrerons. La part vella era curiosa, molt desigual, i molt lletja. Ens asseguérem a una taula d'una gelateria. No cal recordar que els millors gelats del món són italians, tot i que he de reconèixer que el que van servir de mantecao no estava gens malament. Fou el moment on parlàrem de la indústria que sustentava al poble. El torró i el gelat. No havia sentit mai i provat açò del torró. Els xiquets no deien torró, el pronunciaven amb una "e" davant.

Em van dir que visitaríem una empresa perquè així em faria una idea del que representava per al poble. I la férem pocs dies després. L'empresa era Turrones Picó. La gerent era una dona que imposava i s'intuïa amabilitat; em va agradar molt el seu posat, la seua aptitud i actitud, i una xica que duu una empresa diu molt. Tenia un to de veu convincent, atractiu i sabia de què parlava. Hi havia vocabulari que no entenia, això de boixets, mecàniques, punxes... deia que sí, però era que no. A l'acabament em va obsequiar amb bona cosa d'allò que produïen.

MIG ANY 2021

Va anar el dia enfosquint-se, a Lainate es fa més d'hora de nit, ací costava que se n'anara, el sol per la muntanya que teníem davant de casa.

Com no, el pare sabia el nom (els noms) d'aquesta muntanya que era, és i serà un símbol per al poble: Penya Migjorn, Penya Roja o Forat de la Penya. Li vaig dir que m'agradaria pujar-hi.

També en sabia un fum de coses, que si la rondalla d'Enric Valor, Les Velletes de la Penya Roja, o que hi havia un cronista molt antic, Bernat Desclot, i que deia que en la guerra de la reconquesta per Jaume I hi hagueren huit mil guerrers als peus de la Penya. Tot açò que us dic, també m'ho va mostrar en un llibre que havia escrit ell.

Ens vam canviar, i em deien que la primera nit em convidarien a sopar. Mentre els esperava em vaig posar a estirar. No us ho contat però soc una amant, amb tendència friqui de la gimnàstica rítmica. Des de ben xicoteta que l'he practicat, i competesc a nivell internacional, amb l'equip B italià. A més, done classe a les xiquetes que s'inicien. És un esport al qual li has dedicar moltes hores. Si tornara a nàixer, ho repetiria, no ho dubtaria ni un moment. M'ha donat vida, agilitat, responsabilitat, temperament, disciplina i concentració. Aprofite perquè, tot i que no té res a veure, volia que ho sabéreu. La xiqueta es va quedar estorada de veure'm com m'obria de cames. No penseu malament, estava estirant, era una necessitat quasi diària, que el cos m'ho demanava.

Isquérem tots cinc de casa. Semblàvem units. No tardàrem ni un minut a la destinació, ja que hi era en la vorera d'enfront. Ens atengué un home calb, molt simpàtic, amb camisa blau celeste i amb olor a suarda. Demanaren les begudes, les va apuntar en una PDA i de seguida el xiquet em digué em veu baixa:

- Se parece a Filemón!

El pare li pegà un calbot ipso facto. No entenia la reacció del pare. Vaig agafar l'iphone (no ets una bona italiana si no en tens un), i vaig escriure la paraula que havia pronunciat el xiquet, vaig prémer les imatges i el vaig entendre.

Em vam demanar el sopar, segons els amfitrions eren les especialitats de la casa. A tot açò, no parava la gent de passar i tots es paraven i se saludaven o encetaven una conversa. Em vaig adonar que tothom es coneixia. Aprofitaven cada moment per presentar-me.

- *Te presentaremos un grupo de amigos y amigas para que puedas salir.*—va espetar la mare.

Em va encantar la idea. No se m'havia passat pel cap, poder relacionar-me amb gent de la meua edat. Sabia que havia de relacionar-me i que em costaria perquè a vegades soc poc introvertida i parle amb qui vertaderament vull.

Van dur les begudes, era divendres i hi havia un ambient agradable pel carrer. La conversa era amena, fluïda i interessant. Escoltava més que parlava, perquè no em sentia segura de parlar. Em van comentar el vertader motiu del per què dels meus "serveis". El pare deia contundent que la Festa o els xiquets. I el notava excitat amb les seues paraules. Apassionat semblava. Que demà ho entendria. Intentava comprendre el que era Festa. A qui no li agrada la Festa? Una jove de 19 anyets com jo... però de la Festa que em parlaven, no n'havia sentit mai, Moros i Cristians?

A Itàlia, els únics "moros" que coneixia eren els que sentia per la RAI que entraven per Sicília per poder escapar de les guerres i de les barbàries de Síria, i que molts compatriotes meus no eren capaços de captar el vertader problema, perquè si es quedaven allà, l'única eixida era la mort, i s'embravien i s'embarcaven en una pastera i ja veurien si arribarien. Xe, que estic desviant-me.

Sopàrem una bona hamburguesa, ens férem altre gelat. Pujàrem per fi a casa per poder descansar. Engegaren el televisor i posaren una comèdia divertida; per ells perquè jo no entenia gens. Vaig demanar permís per anar a dormir. I em van dir que no havia de demanar permís per cada cosa que feia, que intentara ser una més de la família. Al principi, he de dir, que no em trobava massa ubicada, era normal i ho entenien a la perfecció.

Els sentiments em van canviar des de l'arribada a l'aeroport de l'Altet. Em vaig estirar al llit, vaig traure el mòbil i vaig respondre tots els missatges pendents. Al poc temps, vaig perdre la consciència.

Dissabte 8 d'agost de 2016
Primer Soparet

Un sol potent m'havia despertat. Notava ja des de primeres hores el calor. Havia sentit rumor per la casa. Trepitjades dels xiquets.

MIG ANY 2021

Vaig alçar-me i passar a la cuina. Tenia preparat un bon desdejuni, però no prenia llet. Em vaig exprimir unes taronges que resultaven fresques i dolces.

Em van explicar els plans que tenien per al dia de hui, mentre els caps de la família es feien un cafè amb mi i els xiquets veien desinhibits una sèrie americana de Neflix. Aniríem a la piscina municipal del poble, dinaríem a la kàbila. Vaig preguntar què era això de kàbila. Em digueren que era el local on els components de la filà es reunien per als menjars (dinars i sopars) principalment.

Era una espècie de garatge, em comentaven, amb tot allò necessària per poder menjar. Decorat amb fotografies, algunes antigues, dels personatges importants de les festes, amb excusats i netedat escassa.

Vora migdia isquérem cap a la piscina municipal. No era massa juny però el calor feu que agarràrem el cotxe. M'havia dut tres parells de biquinis per als dos mesos. Diria que no eren massa sexis, normals, per al cos d'una xica de 19 anys com el meu, però vaig notar que la gent em mirava, tant la major com els joves. Una mirada d'estes que estan dient-te que qui és esta. No estava acostumada a tanta atenció per part del personal. A Milano es passa més desapercebuda.

Si us soc sincera, des que vaig aplegar tenia la idea que estaria més temps amb els xiquets, però, fins ara, no havia estat ni un minut. Em vaig sentir malament, no ho entenia massa. La xiqueta em va demanar que l'acompanyara a l'aigua i vam estar jugant i fent jocs per a xiquets dins l'aigua. Altres xiquets li preguntaren a la xiqueta que qui era, ella em presentava de la manera més normal del món, que era la nova au pair. Ho acceptaven i s'unien als jocs. El major va anar amb uns amiguets que va trobar i no em va fer massa cas. Vam estar banyant-nos tota l'estona. La piscina estava salada, com el mar. L'aigua calenta i molta gent dins, quasi que es podia tirar-se.

Vora les dues, en el seu horari habitual, perquè jo dinava més d'hora, vam anar a casa, i seguidament anàrem a la kàbila. Abans d'entrar sentia el remor que eixia del lloc. Un poc nerviosa sí que estava. Quina mena de gent hi hauria? Una xafogor vaig percebre abans d'entrar per la porta. Em van dir que no feia massa calor hui.

Entràrem i els pares saludaren efusivament als qui allà es concentraren. Estava a un segon pla. Tot seguit, ni que ho haguera pensat, en posaren en un primer pla i començaren a presentar-me, primer a la gent de la seua edat, després, el pare feu el símbol de venir amb la mà i dos xiquets jóvens s'aproparen. S'anomenen Pipo i Vírmel. Seca la presentació i dues besades, quan a Itàlia en peguem tres i comencem primer a la part dreta, ací a Espanya, dues i al costat contrari, que fa una mena de confusió que de vegades deriva en un petit petó als llavis, i és el que va ocórrer, i em vaig posar vermella, no ho amague. Primers xics que em presenten i un piquet als llavis. Estava ruboritzada.

MIG ANY 2021

El pare després de la presentació m'abandonà a la meua sort i els xics em convidaren a asseure's entre mig d'ells. Em posaren una cervesa xicoteta. Li deien un quint. La vaig veure per compromís, però després els digué que jo no estava acostumada a beure, i em digueren que em prepararà. Començàrem a parlar com si ens coneguérem de tota la vida. Em preguntaren per la meua procedència, que si tenia xic,(directes i sense tabús), seran... i de temes menys transcendents però interessants per mi, com el menjar, els costums...

Vaig preguntar quin tipus de menjar en servirien, i em van dir que hui farien arròs amb conill. En eixe mateix moment els que semblaven els cuiners tragueren un calder gran que destaparen, vapor isqué al llevar la tapa, i la gent començà a aplaudir. Entre tots serviren el dinar. Menjàrem amistosament. Em va agradar molt açò de l'arròs, mai havia tastat un arròs tant bo, no tant els caragols que els vaig deixar a una part del plat.

Als postres, la conversa continuà amb anècdotes d'ells. Tragueren begudes, segons ells, espirituoses, i me les van fer empassar amb el seu producte típic. He de reconèixer altra vegada que em sentia bé, sense cap vergonya. El pare mirà de reüll i cridà que no la bufaren i em va manar que anara a casa amb els xiquets, i sort, perquè em va salvar, no sé de què, però em va alliberar d'una situació que semblava descontrolada.

Vaig intentar infructuosament descansar perquè la xiqueta va voler que jugara amb ella. A mitjan vesprada va arribar el pare, molt content i graciós. Els efectes de la beguda, n'eren presents. Ens van canviar i ja em van donar "ordres" per controlar als xiquets.

Hi havia moviment al carrer. Vaig veure gent amb instruments, curiositat altra vegada. La música sonava, una melodia que mai havia sentida. Tenia l'ipod preparat i havia de deixar constància. Com que estava prop de casa, m'arribava la wifi i podia compartir el moment amb els familiars que estaven a Sardenya. Rebia emojis amb cares d'estranyesa. Ja els contaria. De sobte dos s'acostaren i entaularen conversa. No preguntaren qui era, més bé m'incitaren a anar amb ells a un pub, el Barbarat. Els vaig dir que aniria encantats però, que ara mateix no podia perquè tenia altres afers més importants com responsabilitzar-me dels xiquets. I que quins xiquets cuidava i la cosa es va anar embrutant i em va eixir el malhumor italià.

Per primera vegada vaig poder veure la desfilada. Anaven tots massa contents. Em van tocar a l'esquena mentre contemplava la desfilada i treia fotos. Era el pare, duia en la mà una trompeta, ara tocaria ell. No en tenia ni idea. Em va comentar que quan acabara la desfilada, sopara a casa i que baixara al carrer on estan la majoria de les kàbiles per contemplar l'ambient, que portara als xiquets i que n'estiguera atenta.

Així ho vaig fer. Vaig baixar i era impressionant el soroll, l'alegria que es transmetia. Els xiquets van beure un Negre i em van demanar que els comprara alguna coseta. Vaig acceptar, així me'ls guanyaria. No recorde el què, però sí que al dia següent restava sense importància damunt la taula del menjador. Llàstima de diners em vaig dir.

Torne a repetir que estava astorada pel que vaig trobar. Altra vegada es van acostar tres persones, em van portar sense demanar-ho una beguda i van preguntar al pare si podia anar amb ells, i el pare els va dir que anaren en compte. –I els xiquets? Li vaig dir, i va dir que ell s'encarregava i de sobte, quan jo ja no estava, la mare va venir i va preguntar pels que faltaven (per mi i pels xiquets) i el pare va aüssar els muscles i la mare li va recriminar l'acció, i el pare la va besar i ella li feia un senyal amb el dit, i és quanem vaig sentir malament, però jo me'n vaig anar amb ells i vaig trobar a Vírmel i Pipo, i em van presentar a tantes persones que no podia recordar el nom de tots i de totes.

Vam pujar al carrer, vaig trobar els xiquets i em vaig fer càrrec fins l'acabament de la desfilada i em van dir que podia eixir, fins un hora que fora raonable i que intentara vindre sencera. No vaig entendre açò de sencera.

Abans però, vaig veure el pare tocar amb la seua banda, un esclat de so, una efervescència en estat pur. La gent, quan la música arribava al seu punt àlgid, cridava. He de confessar que vaig arribar a un estat catatònic.

Diumenge 9 d'agost de 2016

Sense pena ni glòria va ser aquest dia. Es notava el "cansament" del dia anterior. Vaig conèixer als pares de la mare. Molt simpàtica ella, el iaio estava malalt, és el que em van contar. Ens convidaren a dinar. Altra vegada el mateix dinar que el dia anterior: arròs amb conill, i aquest, tampoc es podia menysprear.

Dimecres 12 d'agost de 2016
Benidorm

Els pares diuen que abans de què comencen les Festes m'havien d'ensenyar la platja; bé, m'han confessat que n'era l'excusa, i a tots ens sentaria molt bé. M'han dut a Benidorm. El viatge fins a aquest poblet d'antics pescadors, que era el que em contaven, m'ha agradat molt perquè la carrereta anava just al costat del mar, i aquest estava quiet, amb un llum que incitava ficar-se a l'aigua.

Hem deixat el cotxe a l'aparcament i m'he quedat sorpresa, bocabadada, literalment. L'apartament estava just davant de la mateixa platja. He posat casa de ximple i gamarussa.

He pujat a l'apartament, he deixat les bosses i hem baixat ràpidament per aprofitar el temps. Hem estat refrescant-nos sense parar de parlar. M'agrada molt aquesta família. He agafat confiança i els he fet uns exercicis de gimnàstica, i el pare s'ha hagut de tapar els ulls, m'ha comentat que li ha impressionat molt, per les postures.

Quan el sol ens ho ha permès, hem pujat a la creu. He pogut fer-me una idea del que és actualment Benidorm, de la seua expansió i de com el turisme és un dels pilars bàsics de l'economia d'aquesta terra. M'han contat la història de la creu, que va ser col·locada als anys seixanta quan el turisme es va convertir en una ofensa per a les idees religioses dels veïns d'aquest poble que ensenyaven les seues vergonyes, i van fer una espècie de romeria encapçalada per Salvador Perona amb la finalitat de redimir la fama pecaminosa que s'havia convertit.

Vaig interessar-me per l'illot que hi havia enmig de la mar i em van contar que és una llegenda, "El Gegant de Rotlà" el qui amb la seua espasa va tallar el tros que falta al Puig Campana per salvar a la seua estimada. La veritat és que sí que hi ha una correspondència geomètrica. He quedat fascinada d'aquesta població, i espere que no siga la darrera vegada que hi vinga. Amagant-se el sol hem tornat altra vegada al poble.

Divendres 15 d'agost
Mare de Déu de l'Assumpció

El pare s'ha llevat del llit el primer, l'he sentit, però no tenia ganes d'alçar-me tant d'hora. M'ha contat, després, que se n'anava a la cercavila amb la seua banda, a despertar al poble, que hui és festa, la Mare de Déu de l'Assumpció. A l'hora d'anar-se'n he sentit la música que entrava per la finestra de l'habitació. He sentit com els xiquets corretejaven i alçaven les persianes. La xiqueta m'ha cridat i he acceptat la seua proposta. He vist la banda i m'ha agradat molt el so i l'acte.

MIG ANY 2021

La mare no li feia molt de cas, estava fent tasques de la casa. Canviant llençols, preparant el desdejuni i menjar. Després m'ha comentat que aniríem, com és tradicional, amb els amics a dinar fora de casa i que em convidaven, sempre, si volia. Açò de donar-me a elegir m'ha agradat molt.

Com que no m'ho passe malament els he dit que sí que aniria amb ells.

Després del bany anàrem a dinar, i a que no sabeu què vam dinar? Arròs amb... verdures i altre a banda. Els dos estaven bé, encara que algun dels amics dels pares va protestar perquè no estava soltet. No ho vaig entendre, tampoc ho vaig preguntar.

Després dels postres van prendre un licor, dic prendre perquè em van fer provar una herbeta de licor que no estava malament, i com que no em vaig quedar sense me'n van posar una segona.

No sé com però van començar a discutir de Festes, no em pregunteu del tema, perquè totes i tots deien la seua opinió, i tots en volien tenir, de raó, i cridaven, i gesticulaven. Hi havia una amiga de la dona que no era molt alta i cridava molt i li posava molt d'èmfasi, la germana d'aquesta, també amiga de la dona, cridava també molt fort, com el marit de la darrera. Hi havia un guirigall que tota la gent que estava al restaurant ens mirava. Em vaig posar un poc vermella, però ells semblava que no els importara. La discussió la va acabar un alçant la copa i brindant per les Festes, i tothom va seguir la comesa i ens vam anar a banyar-nos altra vegada.

Per la nit, ben entrada vam anar la dona i els xiquets al concert de la Banda. Em digueren que era un gènere musical específic per a les Festes de Moros i Cristians. Altra vegada em va encantar. Per cert, vaig trobar als amics del dissabte i vaig demanar permís per anar-me'n amb ells i altra vegada em van deixar. Que guais que són.

Dilluns 18 d'agost de 2016

Ens hem alçat prompte. Els xiquets estaven excitats, m'han contat mentre desdejunava que hui ballarien els Nanos i Gegants i que els agradaria que els acompanyara. Hem anat els xiquets, que ballaven, el pare i jo, perquè la mare treballava.

Als voltants de l'Ajuntament hi havia un bon grapat de pares, mares, xiquets i xiquetes xicotets que esperaven ansiosos l'eixida. Ha començat a sonar la música. El pare m'ha explicat que són uns instruments típics de la terra: la dolçaina i el tabal. Sonava estrident i altra vegada una cosa nova per aprendre. He tret l'ipod i ho he retratat.

Els més xicotets tenien por i no s'acostaven massa. Altres cantaven la cançó, que crec que deia: "Nanos i Gegants, xicotets i grans, quan sereu fadrins..." no me'n recorde de més. Hem recorregut una part nova del poble. Un deia que per on anaven i altre contestava que per Manhattan. Manhattan? Després he preguntat el per què s'anomenava així. Era la part nova del poble i que feia 40 anys eren bancals.
A l'acabament, els xiquets i les xiquetes que han participat han rebut un gelat i els dos han vingut ensenyant-me que havien guanyat 5€ i només arribar a casa se l'han guardat en la vidriola perquè se'ls volen gastar en les paradetes que posaran en festes. I el pare m'ha dit que el de les paradetes de Festes, el que la té dels rifles té un iot en el port d'Alacant, i que ja ho entendria en arribar Festes i que anara en compte, perquè els xiquets em demanarien diners i que no els donara res. Per cert, hui ha sigut el primer dia que m'han pagat. Les au pair guanyem 50€ a la setmana, just, perquè ni paguem hostalatge ni manutenció, i renta.

Després del dinar hem descansat. M'han comentat que aquesta és la setmana prèvia a les Festes i que estarà plagada d'actes i que hui començaven les danses. El pare, que estic adonant-me que no paae en torreta, ballarà amb un xica de Barcelona, molt guapa ella, em comenta, i la mare li ha pegat un calbot.
A tot açò, encara no he parlat amb els meus pares, estaran preocupats, pense. Ja trobaré un moment.
A les set, hem eixit mudats, al carrer, m'havien comentat que la gent s'arregla bastant. No havia dut massa roba, i havia de combinar-me-la, i això que les italianes tenim fama de ser molt coquetes. Ell se n'ha anat a fer l'arreplegada. Em comentava, mentre anàvem a la porta de l'Ajuntament, que la peça que toquen, possiblement siga del segle XVII, i que arrepleguen a la balladora, que després convidarà al ballador.

Al voltant de les huit de la nit, la gent omplia el carrer. Tots i totes se saludaven, el carrer estava replet. I és altra cosa que em va impactar, tot el poble està de festa i ixen a participar, activament o passiva. A Lainate, ai Lainate, ja quasi no la recorde, la participació és més bé escassa, quan són les festes patronals. Parle amb els amics i em costa que entenguen aquesta Festa. Comence a adonar-medel que em deien: - Fins que estigues no l'entendràs.

Hem anat a sopar al Pepet, altra vegada m'han convidat, quina sort. No m'han preguntat ni la beguda, m'han posat un got de cervesa. Estic notant que l'abdomen m'està creixent. Han demanat careta. M'han explicat el que era i m'ha agarrat angúnia. Sort que han demanat altre tipus de tapes. Aquesta és altre tret diferenciador amb la meua estimada Itàlia, que cada vegada la trobe més lluny, el menjar tapes. De fet, ara recorde que altre dia vam dinar a l'Entrepà i vam provar les tapes que feien amb torró i em vaig entusiasmar. També que era un bar regentat per dones. Acostumada a menjar sempre pasta, ací hi ha bona varietat.

Dimecres 20 d'agost de 2016
EL CORREFOC

La mare ha tret tots els vestits per a Festes i els ha col·locat a un penja-robes. M'ha demanat perquè l'ajudara a baixar les caixes que tenia guardades als armaris més alts de la casa. La taula del menjador l'han convertit en un taulell de tenda. És que el divendres començarà tot, em comenta el pare que ha aprofitat l'avinentesa per fer una publicació a l'Insta i agrair la faena de la mare. Que què faríem sense les dones, això dic jo, què faríeu sense nosaltres? Dies anteriors ha estat cosint les borles, planxant i altres quefers. Han convertit la casa en un gran expositor fester.

Em contaven que era com una tradició, com posar l'arbre de Nadal, o menjar-se un putxero en aquestes festes... La casa canviava d'estat, de la rutina al descontrol, les festes convertien un desordre ordenat festívol. També he de dir, i a col·lació, que em va sorprendre com anava agarrant color el poble. A més de les banderoles hi havia banderes als balcons de les diferents filades, i l'olor, he d'assegurar que es respirava distint. Em comentaven que, sobretot al pare, li agarraren unes coscanelles a la panxa, uns calfreds, amb uns impulsos enèrgics tots els anys, dies abans del començament.

El dia no va tenir més importància que altra vegada els Nanos i Gegants, la cerveseta hui al Trabajo, em comentaven que els agradava canviar de bar, el descans pertinent, arrelada tradició d'aquest magnífic país i que tothom mantenia per la temperatura que feia a l'exterior i que t'aplatanava i no quedava altre remei que resguardar-se i estirar-se al llit.

MIG ANY 2021

La mare em va cridar i vaig anar. Em va deixar una roba i em va encomanar que me la provara. Era del xiquet, semblava roba vella, i que per la nit la necessitaria. Que per la nit aniríem al Quicorro a sopar i després al Correfoc. M'ho van explicar i vaig quedar encuriosida. Com no, altra cosa nova per descobrir. Els xiquets, amb passió, desig i entusiasme, intentaven explicar-me el que era i les vivències que havien tingut. Semblava atractiu el pla. Els vaig dir que no aniria a sopar amb ells, perquè ja havia quedat amb els amics que m'havia fet, però que si no els importaria que eixira al Correfoc amb ells, simplement, perquè em trobaria més segura.

Vam quedar un poc abans de mitja nit. Sort que els vaig trobar perquè tota la gent anava amb la cara tapada i de sobte van apagar els llums. El grup de percussió va començar a redoblar, no se m'oblidarà el soroll que em va impactar: pam, pam, pam, pam, parapapa pam pam pam... pam.

Uns coets s'encengueren i la gent va començar a córrer cap amunt. I hagueren empentes, el xiquet em va agarrar de la mà i em va salvar. Ens vam col·locar a un racó del carrer fins que va arribar el primer dimoni. Em va estirar i vam anar sota el dimoni que aguantava un pal i que acabava a un coet que pegava voltes i que quan la pólvora finalitzava esclatava. La gent no tenia por. Ja el pare em va advertir que sinó volia pols que no anara a l'era, però no el vaig entendre. M'ho va dir en castellà: "Si no quieres polvo, no vayas a la era", ho vaig traduir a l'italià i res, xica, que això era del nivell C2.

Avançàvem i apareixien més dimonis i la gent es posava més damunt d'ells i no els deixava continuar i de sobte, un xiquet vestit de la colla que amb una espècie de forqueta gegant amb les puntes nugades per coets que feia que ens cremaren els peus i saltàvem per impedir-ho però no ho aconseguíem.

No sé si he suat més en la vida com aquest dia. Vam entrar a la Plaça i va aparèixer un bou i una bicicleta conduïts per dimonis i amb coets. Tot eren correcames, esclafits, so de dolçaines, crits, rialles, algun que altre plor. Una cortina de pólvora estava situada abans d'arribar a les Escales del Pixaor (Després us contaré açò del Pixaor, perquè va ser quan el vaig besar, a Salva, i no he oblidat el topònim). Havíem de passar pel mig, i si el xiquet ho feia, jo que era més gran, i en teoria la responsable, segons la mare, perquè el pare s'havia perdut entre la multitud, no podia tornar-me enrere. Quina sensació, quina adrenalina. No era l'última cortina, perquè hi hagueren dos més seguides a l'altura del Trabajo i altra a les escales de la disco del poble, el Crack. Quina discoteca més "crack" ! La cosa va acabar amb un bonic castell de focs, n'havia vist fotos per la xarxa però, no en directe. Impacta quan hi és la primera vegada. I amb música, un bon final, per a qualsevol festa, no? Vaig reconèixer que tocaven la dels Nanos, i altres dues que les havia sentides mai, i en una, em van agarrar i vaig haver de desfilar amb un desconegut, que era com si el coneguera de tota la vida.

Divendres 22 d'agost de 2016
NIT DEL SOPARET

El pare s'havia alçat a pegar un tomb per la muntanya. M'agrada la gent que fa esport. Mon pare en fa, és un amant de la bici. Arribava a l'hora que jo em llevava del llit. Quasi sempre coincidíem, quan ell entrava a casa jo eixia de l'habitació. Em va comentar que massa prompte m'havia alçat i que havia de tenir forces. Hui començava tot i se'l notava alegre, content, il·lusionat pel que se suposava que s'esdevindria. Es va dutxar i va estar parlant amb mi, intentant posar-me en situació. El seguia atenta i intentava comprendre-ho. Em van donar les instruccions, quan tindria "faena", escric faena entre cometes perquè cuidar als xiquets era més un regal que altra cosa. I el temps lliure, no era massa, però bé, havia vingut en definitiva a cuidar els xiquets, tampoc em podria queixar.

Els pares m'havien dit que ja no dinarien en casa fins que acabaren les festes. Tot estava ben detallat i apuntat en un imant en la nevera, per no tenir-hi dubtes. Vam endreçar la casa, deixar-la preparada. Ho vam fer entre tots. El pare li va dir a la mare que li havia entrat un missatge que ja estava el camió de la pólvora, i se'n va eixir. La mare em va explicar que hi havia un acte on es representava una lluita entre els dos bàndols i que es feia amb foc de veritat però sense metrallada. I que a ell, li agradava molt, i que ella no li agradava perquè era un perill. Que es feia el segon i el tercer dia de festes.

MIG ANY 2021

Vaig eixir amb els xiquets al carrer, perquè ens pegarà l'aire. Hui no hi hauria ni piscina, ni res paregut. Vaig veure el tràfec de gent, que anava i venia, amb vestits per a les festes. Ja hi havia gent vestida amb les camisetes festeres. La mare, pel balcó, ens va cridar i ens va fer anar comprar els menjars per a nosaltres tres, per a festes.

Quan vaig arribar, vaig pujar la compra i estaven els dos i la veritat em van donar una sorpresa, que no me l'esperava. Que esta nit eixiria amb ells, i entre els tres ens faríem càrrec del xiquet. Em vaig provar la camiseta i el fes, el pare em va dir que n'era obligatori i la mare que no, que no era menester que me'l posara en el cap, perquè a la dona li lleva glamur. Al final, que decidira jo.

Me'l vaig provar i no em veia, per tant, vaig optar per dur el pèl llarg i llis que m'havia costat temps i pentinades llargues davant de l'espill del bany. No m'esperava poder participar-hi, si us soc sincera, estava expectant. Els pares m'havien parlant tant de la Festa que poder eixir em feia més que il·lusió.

Vam eixir al voltant de les 19:00 hores. Els xiquets em dugueren cap al Pub, el primer lloc on vam sopar. A les portes de l'establiment estava replet de gent animosa i amb l'esperit actiu. Vaig veure els pares i em vaig acostar. Que si havia provat la lletuga i abans de respondre ja tenia una entre mans.
No recorde amb quanta gent vaig parlar. Semblava que em coneixen tots. Van passar els músics, hi hagué un que em feu una mirada que em va agradar. La desfilada estava en marxa i el xiquet va fer de cap d'esquadra, hores abans em va dir que estava nerviós i que hi havia un concurs de caps d'esquadra (no entenia el que em deia però li deia que sí) i que tenia intenció de guanyar-lo, mesos després em va dir que sí, que l'havia guanyat.

Va ser la primera vegada que vaig poder desfilar. Ho vam fer darrere la banda. Tot seguit, ja amb els amics i les amigues ens vam anar a la kàbila, i vam sopar al carrer. El músic que m'havia mirat anteriorment sopava també amb nosaltres i em van contar coses sobre músics, que venien de pobles de fora. Vam seure on vam poder, a més la gent estava embotida, però no importava. La música se sentia. El menú semblava de manera informal i un va manar que ens alçàrem i anàrem cap a la barra. Si m'hagueren dit que em tirara per un pont ho haguera fet.

De sobte, esquena contra esquena, estava ell. Ens vam tocar l'esquena i em va eixir un sorry, i em vaig posar nerviosa, i es va presentar, li deien Salva. Que ja ens veuríem al llarg de les Festes, que ara havia de tocar i que li agradaria conèixer-me.

L'ambient creixia desmesuradament, tothom s'agrupava a l'espai que hi havia entre la banda i la barra i sonava la música que no cessava ni un moment. Els Negrets també apareixien i la gent li comprava. No parava de beure i em trobava un poc marejada. Desfilàrem per segona vegada, a tot açò, em van venir al cap els xiquets, no m'havia preocupat en tota l'estona que vaig estar al carrer de la kàbila, i em vaig sentir per uns moments malament, i vam passar pel meu costat, em van saludar i van continuar fent camí.

Es va acabar la desfilada i el músic es va acostar a mi, i em va dir si em quedaria de Festa. Ho vaig preguntar i em van donar solta, però que pensara en el demà, que era el primer dia. Em vaig ajuntar amb els amics i vam anar a les Escoles fins ben entrada la matinada quan vaig decidir anar-me'n. I allà estava ell. La mirada m'enlluernava, vaig somriure i ja no recorde res més.

Dissabte 23 d'agost de 2016
LA BANYÀ

No podia ser, les huit del matí i ja sentia música pel carrer. Que esta gent no dorm? Si feia un moment que m'havia gitat. Vaig engegar el mòbil per repassar els missatge que tenia. Mig equip de gimnàstica m'havia escrit, els pares, la germana, dos amics nous i un número desconegut. Era Salva, el músic, que em preguntava com ho havia passat. No vaig contestar. Qui l'hauria donat el meu mòbil? Els pares també m'havien escrit al grup que vam fer al WhatsApp i que estiguera preparada per a la Banyà abans de les onze. El pare afegia que hui seria altre dia inoblidable. La mare em va aconsellar la vestimenta: roba curta i en compte de braguetes un biquini. I tres punts suspensius que generaven certa incertesa.

Puntual estava al carrer. Trobava molta alegria altra vegada. Només eixir uns em van saludar. Vaig anar cap a l'Ajuntament i de sobte, una poalà d'aigua em van tirar i després van cridar que "aigua va", sí, després.

Va eixir el pare per la porta del Casino i amb un crit i un senyal en la mà que em convidava a entrar. Vaig seure amb els seus amics que em deien que no li fera cas al pare, i de seguida una marquesa. Altra beguda típica d'ací, i espiritual (ací tot és espiritual). Després d'empassar-me-la, vaig entendre el per què del nom, i més quan el meu cos encara estava mig adormit. Van començar a contar anècdotes molt gracioses; em vaig morir de rissa amb la del fill d'un que el pare li va posar el trage de fester de sis mesos i el xiquet en tenia 2 el dia de l'Entrà, o la que un va pixar en mig del carrer i estava el turbant d'un company... Va estar una estona molt divertida, i em sentia la filla major de tots ells.

Vam eixir al carrer i la música ja envaïa el carrer i els festers recorrien la part vella del poble. Com que no podia eixir perquè no havia pagat, els pares em van dir d'anar per la vorera, així viuria la Festa des de dins, però a un costat. M'agradava molt com l'ambient estava impregnat en l'aire, altra vegada alegria. Els Festers s'interessaren per mi, i a l'estar al costat d'ells, altra vegada em va caure aigua. La mare tenia raó, el biquini era la millor opció, sinó se m'hagueren notat massa les vergonyes.

Vam arribar a una font, estava apartada veient gaudir la gent, de sobte, quatre em van agarrar i em van fer dins la font, només eixir, mentre m'escorria l'aigua, el pare va venir i em va tirar un grapat de farina i em va esclafar un ou al cap. No donava crèdit. Semblava una recepta de rebosteria.

La mare mirava al pare amb cara de pocs amics i em va manar d'anar a casa per assecar-me i mudar-me. Hui, segons el pare, era el gran dia, però us jure que m'ho vaig passar en gran. Per cert, allà estava ell i em va regalar altra d'eixes mirades majestuoses que li la vaig tornar amb un cluc d'ull.

El pare em va enviar un missatge mentre estava estirada al llit; que agafara al xiquet i el duguera al Partidor. No sabia el lloc exacte i em va enviar ubicació, no haguera calgut, millor que m'haguera dit, Plaça avall.

Sentia remor al Vall, una gentada vestida de festers i de festeres. Alguna carrera que altra, un hola vaig sentir, provenia d'uns músics asseguts a un porta. Es va alçar i em va pegar dues besades. Era ell, i em digué que per la nit ens veuríem que havia de fer tres passades amb la trompeta. Ja veuríem, hi vaig pensar. Li vaig dir que no sé què faria...

La gent s'envoltava sota un balcó. Isqueren dos festers, un va fer un breu discurs i els dos van pronunciar una frase que crec recordar que acabava amb "Que arranca l'Entrà" i tot el món va cridar. Vaig estar mirant l'Entrà. He de confessar altra vegada que em vaig quedar impressionada del que anava passant per davant meu. El somriure amb posat de satisfacció dels rostres, no calia dir res. Era el gran dia per ells.

A mitjan vesprada, vaig anar a casa i estaven els pares vestint-se. Sobrava un trage i la mare em va dir, posa-te'l que eixiràs en la carrossa amb la xiqueta. Jo? Vaig exclamar sorpresa! Estes coses no es pensen. En una hora estava jo participant en la carrossa, viure la festa en primera persona!
L'Entrà va acabar i vaig tenir permís per eixir. Altra vegada vam anar al para-sol i se'm va acostar, era simpàtic, amb bones intencions, ja m'enteneu. Ens vam asseure a un banc i vam estar parlant tota l'estona, fins que un badall em va indicar que era l'hora de retirar-me.

Diumenge 24 d'agost de 2016
RETRETA

Sempre he pensat que les coses arriben quan han d'arribar, que hem de ser pacients, i aquest músic m'havia aclaparada l'atenció. Tenia molts amics però cap d'ells parlava i sentia les coses que contava amb passió.

Serà la música?...

Tenia altra nota en la porta de l'habitació amb les instruccions. El mateix esquema des del divendres, unes hores amb els xiquets, altres lliures. D'aquest dia em quede amb dos moments, la veritat, tres. Sí que va ser diferent el Kabileo. Com contar-ho? Doncs, al carrer hi ha músics, hi ha barres que serveixen begudes i menjars i on s'entremesclen festers i no festers, en un ambient joiós. Vaig arribar amb els xiquets i els pares em van "manar" que m'acostara, els xiquets van veure l'oportunitat de buscar a la resta d'amiguets, demanant abans diners als iaios.

Semblava que tots es coneixien i, el més fort, que em coneixien, i em saludaven i em donaven conversa i em deien les paraules que sabien dir en italià, i em duien begudes i menjars, i després de tastar-los, preguntava què era i no us ho podeu imaginar: sang amb ceba, calls, careta... vísceres? Però estava bo. Em xocava molt que tothom em donara conversa en valencià i quan s'adonaven que no l'entenia molt, canviaven de llengua i tot seguia normal.

Vaig tornar a casa per descansar, però no ho vaig poder fer. Sembla que no hi ha cap moment de tranquil·litat, d'assossec. El so dels trabucs m'ho va impedir. Des del balcó podia veure'l amb certa seguretat, sense mal a l'oïda. Totalment diferent al que mai haguera pogut imaginar.

Ho vaig entendre, que sinó es viu en primera persona, no es pot entendre aquesta meravellosa convivència entre tot un poble, i que uneix, i que s'ambienta amb música, viure-ho per entendre-ho, perquè els sentiments són difícils d'escriure'ls.

Per la nit, em comentava la mare, que es disfressaven, que no tenia cap relació amb la Festa en sí. Vaig veure la Retreta des de la cadira que m'havien llogat. Estava cansada, però els amics que tenia, quan van passar pel meu costat em van dir que m'esperaven per veure l'orquestra, que era la darrera nit i que s'havia d'aprofitar al màxim.

Vaig accedir a la proposta, i l'ambient, altra vegada era fantàstic. Només arribar, es va arrimar, ja sabeu de qui parle, i després d'una balada en va dir que ens anàrem. Vam trobar un banc buit, el del Pixaor i em va besar i no ho vaig poder resistir. Va ser un bes... com ho diria, melós, em va recórrer pel cos unes pessigolles amables, un benestar que mai havia sentit. La resta, no cal contar-la, no?

Dilluns 25 d'agost de 2016.
TERDER DIA

No tenia ganes de llevar-me del llit. Havia arribat amb els primers rajos. El cos ja estava cansat. El mòbil no parava de sonar i em deien que no podria faltar a l'acte que diferenciava les Festes, el Moro Traïdor. El nom ja era més que suggeridor, ben matí, nou i mitja, que començava, un moro que el custodiaven uns festers i que uns li pegaven i que el moro intentava endur-se a les dones. Després el van jutjar i el va matar amb cinc trabucades.

La desfilada de després em va entusiasmar amb un colorit inusual, potser que estava massa sentimental, el cansament, l'amor m'havia arribat? Però no seria possible, ell d'ací i jo d'allà! Tenia el cap fet un embolic.

Dimarts 26 d'agost de 2016
LA RUTINA

Ens vam alçar tard tots, excepte la mare que havia d'anar a treballar. Jo no haguera pogut. Entre els quatre vam intentar tornar la casa al seu estat habitual. Quin desordre! M'havia escrit Salva i li vaig dir que hui no podria eixir, però que quedaríem al dia següent. Vam veure el Castell de Focs. El final va ser apoteòsic, i van acabar les festes fins l'any vinent.

Divendres 29 d'agost de 2016
El darrer dia

S'havia regirat l'aire i m'havia entrat una mosqueta a l'ull que va fer que em plorara. La xiqueta, que sempre estava atenta, em va dir que no tinguera pena en anar-me'n, que no fera com Beatrice i que prompte ens tornaríem a veure.

Era la darrera eixida que vaig fer en la família, era com les altres, m'havia encantat. Vam pujar amb cotxe al Pou del Surdo, en un dia on bufava el Ponent i les vistes eren clares i es veia, segons em deia el pare de la família, fins a les muntanyes de Mar Menor.

Era la darrera nit que passaria amb ells. Mai hauria pogut imaginar que seria el millor estiu de la meua vida, i tot i que a Sardenya, on passe l'agost amb els amics i les amigues, no és gens envejable. Va ser el final. L'amor que va sorgir d'una nit de passió, la Festa, la família, els xiquets, el descobrir un món totalment desconegut amb una gent que és fantàstica.

28 d'agost de 2019

Han passat tres anys des d'aquella arribada. I ara ja és altra cosa. No he faltat a la cita de les Festes. Busque el vol i avise que tal dia arribaré. Ja em considere una més de la família. A ma mare li dic, me'n vaig amb els pares espanyols! I es queda tranquil·la, perquè sap que tinc una casa on em cuiden.
Els xiquets ja quasi no són xiquets. I ja tinc una bona colla, i sabeu què, vaig eixir en la processó d'enguany, cosa que delata que al 2020, eixiré a la Festa, per primera vegada com a festera amb tots els drets.

Amb Salva mantinc correspondència electrònica esporàdica, i quan ens veiem recordem eixe any, que no es pot oblidar per molt que vulga, com tots els records viscuts. Això sí, mai podré oblidar eixe primer any, eixos sentiments, eixe amor passatger, eixos coneguts que ara ja són amics, i a eixa família que ja és una part de mi.

19 de maig de 2020

El pare m'ha escric, que m'oblide de vindre, que la Festa s'ha suspès, i que no sap si podrà aguantar sense festes, que tot i que no hi ha massa casos, no se celebraran. L'he trobat decaigut, i és que la festa no només és eixe element festívol, social, emocional... va molt més enllà d'uns actes.

A Itàlia la cosa no és per a tirar coets, sobretot en el nord del meu país, on visc. M'havia confessat que li feia molta il·lusió que participara com a festera. Havia estalviat per a la quota fent classes particulars de gimnàstica i de matemàtiques, treballant a un grill...

Tinc l'esperança que açò haja sigut un malson amb els ulls obert, i que l'any vinent, siga una explosió de felicitat, i que puga viure des de dins la Festa que per casualitat vaig descobrir mitjançant la passió d'una família.

Martina

Ricordi di Xixona

Ajuntament de Xixona

Costa Blanca
ALICANTE · SPAIN

GOBIERNO PROVINCIAL ALICANTE
La Dipu de los Pueblos

GENERALITAT VALENCIANA
Conselleria d'Educació, Investigació, Cultura i Esport

SEMPRE TEUA
La teua llengua